

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๖๗/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๖.๓๘๗/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๗ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

{	ดาบตำรวจ รุ่งศักดิ์ มีมีสสุ	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๐๗/๒๕๕๖
หมายเลขแดงที่ ๑๔๓๖/๒๕๕๙

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่
งานป้องกันและปราบปราม สถานีตำรวจภูธรหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ถูกกล่าวหาว่า
ร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานร่วมกันเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยมิชอบ และกระโชกทรัพย์ เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๐๕.๒๐ นาฬิกา
ผู้ฟ้องคดีได้ไประงับเหตุทะเลาะวิวาท และเมื่อเสร็จภารกิจได้เดินทางกลับสถานีตำรวจภูธรหัวหิน
ระหว่างทางบริเวณแยกปลาช่าหัวหิน ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
พบกลุ่มคนจำนวนมากจึงได้เข้าไปตรวจสอบและพบดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล ผู้บังคับหมู่
กองกำกับการสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมาปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่อำเภอหัวหิน
ได้ขอความร่วมมือจากผู้ฟ้องคดีในการตรวจค้นตัวชายชาวต่างชาติ ทราบชื่อภายหลัง คือ
นายเจมส์ ดิกซอน บาร์น โดยดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าจะนำตัวนายเจมส์ไปตรวจสอบ

/หาสารเสพติด...

หาสารเสพติดที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ขอให้ผู้ฟ้องคดีช่วยควบคุมตัวไปส่งยังสถานที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำตัวนายเจมส์ขึ้นรถยนต์ของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ โดยให้นั่งด้านหน้าข้างคนขับ จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ขับรถจักรยานยนต์ไปรอที่หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ต่อมาประมาณ ๑๕ นาที ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ขับรถยนต์มาถึง และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีขับรถตามมาเนื่องจาก หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหินไม่มีที่จอดรถ จากนั้นได้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่านายเจมส์ได้หลบหนีไป และขอให้ผู้ฟ้องคดีช่วยออกติดตาม ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงได้แยกกันออกติดตาม แต่ไม่พบ จึงได้นัดพบกันที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไปถึงกลับไม่พบดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และได้พยายามติดต่อทางโทรศัพท์หลายครั้งแต่ไม่สามารถติดต่อดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหินให้ไปพบผู้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน เมื่อผู้ฟ้องคดีไปถึงกลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวน สถานีตำรวจภูธรหัวหินควบคุมตัวไปที่ห้องสืบสวน โดยไม่ได้พบผู้บังคับบัญชาตามที่ได้รับแจ้ง ซึ่งตลอดเวลาที่ถูกควบคุมตัวไว้ได้รับการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง ไม่ได้รับความเป็นธรรมและไม่เป็นไปตามกฎหมาย กล่าวคือ ถูกควบคุมตัวไว้ในห้องสืบสวน ไม่ให้ติดต่อผู้ใด และไม่มีการแจ้ง ข้อกล่าวหา อีกทั้ง พนักงานสอบสวนไม่เรียกผู้ฟ้องคดีไปรับทราบข้อกล่าวหาและให้โอกาสได้ ชี้แจงตามกฎหมาย จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ของวันถัดมา ตำรวจชุดสืบสวนได้ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ามี หมายเลข จ. ๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดี ลงชื่อในหมายจับ โดยผู้ฟ้องคดีทราบภายหลังว่าเหตุของการขอหมายจับ คือ สืบทราบที่อยู่ และกลัวจะหลบหนี ซึ่งหมายจับดังกล่าวเป็นกรณีเร่งด่วน ขอออกหมายจับนอกเวลาราชการ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ถูกนำตัวเข้าห้องขังและได้พบกับดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้นำตัวผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากห้องขัง โดยใส่กุญแจมือล่ามโซ่ติดกัน และถ่ายรูปผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไว้ ต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้นำผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไปขึ้นรถ ที่ด้านหลังสถานีตำรวจภูธรหัวหินโดยแจ้งว่าจะนำตัวไปขังที่สถานีตำรวจภูธรสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยทราบเหตุของการย้ายห้องขังเพียงว่าหนีนักข่าวก่อน ทั้งนี้ ในขณะที่ ผู้ฟ้องคดีถูกคุมตัวอยู่ที่ห้องขัง มีห้องขังตัวผู้ต้องหา แต่นายเจมส์กลับขี่ตัวผู้ฟ้องคดีโดยขี่จาก สำนวนทะเบียนราษฎรซึ่งไม่เหมือนกับตัวจริง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดี และดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัย หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ โดยประธานกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ

ไปให้...

ไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจภูธรปากน้ำปราณ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ไปตามนัดหมาย แต่ยังไม่ได้รับสอบปากคำผู้ฟ้องคดี เนื่องจากประธานกรรมการสอบสวน แจ้งว่ายังสอบปากคำดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไม่เสร็จ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับก่อนแล้วจะเรียกมา สอบปากคำภายหลัง ต่อมา ประมาณเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้รับโทรศัพท์ จากประธานกรรมการสอบสวนให้มาลงลายมือชื่อในเอกสารเกี่ยวกับการสอบปากคำและ เอกสารต่างๆ ที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทราบว่าคุณกรรมการสอบสวน ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ มีความผิด โดยให้ไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าเรียกให้มาลงลายมือชื่อในเอกสารบางฉบับในการสอบปากคำที่ผู้ฟ้องคดี ยังไม่ได้สอบปากคำ เนื่องจากการสอบสวนวินัยยังไม่เสร็จสิ้น แต่กลับต้องมาลงลายมือชื่อ รับทราบผลการสอบสวน โดยคณะกรรมการสอบสวนชุดนี้ไม่มีความยุติธรรมและไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบแบบแผน กล่าวคือ ๑) การสอบสวนผู้ฟ้องคดีถือว่ายังไม่เสร็จสมบูรณ์ เนื่องจาก ตามระเบียบต้องให้ผู้ฟ้องคดีได้ต่อสู้ โดยสามารถนำพยานหรือเอกสารที่มียื่นแสดงต่อ คณะกรรมการสอบสวน ๒) เป็นการพิจารณาจากเอกสารที่นายเจมส์ ได้ให้ไว้ ซึ่งเป็นการ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ฝ่ายเดียวมาเป็นข้อพิจารณา ซึ่งเอกสารดังกล่าว เป็นเพียงพยานเอกสาร ยังไม่ได้นำตัวบุคคลหรือผู้กล่าวหาสอบสวนประกอบกับพยานเอกสาร ที่ตนได้ให้ไว้เลย แต่กลับมีน้ำหนักทำให้ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ มีความผิดและ มีมติเป็นเอกฉันท์ลงโทษ ๓) การสอบสวนในครั้งนี้มีผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด ๒ คน แต่ได้ทำการสอบปากคำดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เพียงคนเดียว แต่สามารถสรุปผลการสอบสวนได้ ๔) ผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้เจอคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้ง และไม่เคยมีการเรียกสอบสวน ในลักษณะคณะกรรมการหรือมีการสอบสวนหรือตั้งคำถามในลักษณะเป็นการประชุมจาก คณะกรรมการเลย ได้เจอเพียงประธานกรรมการที่เรียกไปสอบปากคำที่สถานีตำรวจภูธร ปากน้ำปราณ โดยผู้ฟ้องคดีมีข้อสังเกตว่าโดยปกติข้าราชการตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ก็มีการถูกร้องเรียนและกล่าวหาในการปฏิบัติหน้าที่ว่ากระทำผิดจากประชาชนอยู่เป็นประจำ ผู้บังคับบัญชาจะกำกับดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาในการถูกกล่าวหาโดยให้ความเป็นธรรมเป็นไปตาม ระเบียบแบบแผนและตามกฎหมาย แต่ผู้ฟ้องคดีถูกปฏิบัติอย่างแตกต่าง โดยถูกดำเนินการ อย่างไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนและตามกฎหมาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบมาว่าชายชาวต่างชาติ ดังกล่าว คือ นักร้องเพลงร็อกที่มีชื่อเสียงของประเทศออสเตรเลียและได้แต่งงานกับบุตรสาว ของอดีตเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศออสเตรเลีย ซึ่งปัจจุบันได้โอนสัญชาติตามสามี ชาวออสเตรเลียแล้ว จึงทำให้เหตุการณ์ต่างๆ ที่ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีมีการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา

/ทั้งใน...

ทั้งในการควบคุมตัว การแจ้งข้อกล่าวหา การดำเนินการสอบสวนของพนักงานสอบสวนและ คณะกรรมการสอบสวนไม่เป็นไปตามระเบียบแบบแผนและกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวน ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้นำพยานหรือเอกสารที่มีเข้าชี้แจง ทั้งยังไม่ได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดี แต่พิจารณาเพียงพยานเอกสารของผู้กล่าวหาแล้วมีมติเอกฉันท์เห็นควรลงโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับบันทึกข้อความ ที่ ๐๐๒๒.๕๕(ส)/๔๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ จากผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรหัวหิน รายงานว่า ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล และผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๙.๐๕ นาฬิกา ได้มีนายเจมส์ ดิกซอน บาร์น สัญชาติออสเตรเลีย มาแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินว่า ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายทำการตรวจค้นตัว กล่าวหาว่ามียาเสพติดไว้ในครอบครอง และกรรโชกทรัพย์ เมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ที่บริเวณ แยกปลาซาหัวหิน ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งต่อมาพนักงานสอบสวน ได้ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและไปขออำนาจศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ออกหมายจับ ตามหมายจับที่ จ.๖/๒๕๕๕ และหมายจับที่ จ.๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ในความผิดฐานร่วมกันเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และกรรโชกทรัพย์ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีเหตุสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๙๕ ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓ (๑) จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

/และคำสั่ง...

และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไว้ก่อน ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งทั้งสองดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และในวันเดียวกันนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รายงานตนต่ออัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ต่อมา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้มีหนังสือที่ ตช ๐๐๒๒.๕๕/๔๗๙ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ถึงอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขอให้ยื่นคำร้องขอสืบพยานไว้ก่อน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน และขอให้ถ้อยคำ กองอุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ จึงได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๑๒.๓๑/๕๑๕ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๑๗/๑๖๐๔ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕ ชี้แจงว่า เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกระทำความผิด หลังจากนั้น กองอุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๑๒.๓๑/๘๑๑ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้มอบหมายให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรหัวหินซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีซึ่งทราบข้อเท็จจริงในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ความประพฤติและประวัติของผู้ฟ้องคดี ไปชี้แจงข้อเท็จจริงและตอบข้อซักถามต่อคณะกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ต่อมา คณะอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ ที่ ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๓๑ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ต่อมา เมื่อประธานกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕(๑๓)/๓๘๓๐ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ส่งสำนวนการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสั่งการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๑๗/๖๐๕๑ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๕ ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้สอบปากคำพันตำรวจโท ภูริต โดยขึ้นนาม ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีอาญาเพิ่มเติม ต่อมา ประธานกรรมการสอบสวน ได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕(๑๓)/๓๘๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๕ ส่งสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า หลังเกิดเหตุ นายเจมส์ ผู้กล่าวหา ได้มาพบพนักงานสอบสวนร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาทั้งสอง โดยจำภาพใบหน้าของผู้ถูกกล่าวหาได้จากภาพตามทะเบียนราษฎรที่พนักงานสอบสวนให้ดู ซึ่งผู้กล่าวหาไม่เคยรู้จักกับผู้ถูกกล่าวหาก่อน ประกอบกับผู้กล่าวหาได้นำใบบันทึกการถอนเงินสดของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ใบ ซึ่งทำรายการในวันเกิดเหตุ เวลา ๐๔.๕๐ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเวลา ๐๔.๕๑ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน

/๒๐,๐๐๐ บาท...

๒๐,๐๐๐ บาท มาเป็นพยานหลักฐานและยังแจ้งอีกด้วยว่าได้มอบธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๒๔ ฉบับ ให้กับผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองไป อีกทั้งสามารถจำหน่ายเลขทะเบียนรถที่ผู้ถูกกล่าวหาใช้ก่อเหตุได้ แต่ตัวหนังสือภาษาไทยอ่านไม่ออก ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถติดตามตรวจยึดธนบัตรของกลางที่ผู้กล่าวหายืนยันว่าเป็นของตนเองที่ให้กับผู้ถูกกล่าวหาไปเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ ธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ และรถยนต์กระบะ ยี่ห้อฟอร์ด สีแดง หมายเลขทะเบียน ลน ๗๘๘ กรุงเทพมหานคร จากดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และตรวจยึดธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ ธนบัตรออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ จากผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาที่อ้างว่าผู้กล่าวหาไม่พำนักอยู่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและจะนำตัวไปตรวจปัสสาวะ แต่ผู้กล่าวหาได้วิ่งหลบหนีและทำธนบัตรตกที่รถของผู้ถูกกล่าวหา และอ้างว่ามีพยานในที่เกิดเหตุ แต่ก็ไม่ได้นำมาให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนปากคำหรือแจ้งชื่อที่อยู่ของพยาน โดยอ้างเพียงว่าเกรงจะไม่ได้รับความเป็นธรรม คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างเลื่อนลอย ไม่น่าเชื่อถือและไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวอ้างของผู้กล่าวหาได้ จึงมีมติเอกฉันท์ว่า พฤติกรรมของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๑) และ (๒) และเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา คณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับคณะกรรมการสอบสวนที่พิจารณาลงโทษไล่ออกจากราชการโดยไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ไล่ออกจากราชการ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งดังกล่าว และได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ซึ่งอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ ได้พิจารณาจากพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนทางวินัยประกอบข้ออุทธรณ์แล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดี ซึ่งเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๗๒๗ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนยังไม่สมบูรณ์เนื่องจากยังไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีนำพยานมาให้คณะกรรมการสอบสวนสอบปากคำ และคณะกรรมการสอบสวนขาดความเป็นธรรมและไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนโดยพิจารณา

/แต่เอกสาร...

แต่เอกสารของชาวต่างชาติได้ให้ไว้ นั้น ไม่เป็นความจริง เพราะตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อ ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา มีข้อความปรากฏชัดแจ้งว่าไม่ประสงค์จะชี้แจงข้อกล่าวหาหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวน อ้างว่า กำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงยังไม่ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวน หากผู้ฟ้องคดีพร้อมแล้วจะขอให้การในภายหลัง และได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและประวัติการรับราชการของผู้ถูกกล่าวหาตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาจากคำให้การของพนักงานสอบสวนที่รับคำร้องทุกข์ในคดีอาญา และพยานเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพนักงานสอบสวนได้มอบให้กับคณะกรรมการสอบสวนแล้วเห็นว่า หลังเกิดเหตุนายเจมส์ ผู้กล่าวหาได้มาร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาทั้งสอง โดยจำภาพใบหน้าของผู้ถูกกล่าวหาได้จากภาพตามทะเบียนราษฎร ซึ่งผู้กล่าวหาไม่เคยรู้จักกับผู้ถูกกล่าวหามาก่อน ประกอบกับผู้กล่าวหาได้นำสลิปที่ได้ไปถอนเงินสดจากตู้เอทีเอ็มมาเป็นพยานหลักฐานและยังแจ้งอีกด้วยว่าได้มอบธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลียให้กับผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองไป พร้อมทั้งสามารถจดจำหมายเลขทะเบียนรถที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ใช้ก่อเหตุได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถติดตามตรวจยึดธนบัตรของกลางที่ผู้กล่าวหายืนยันว่าเป็นของตนเองที่ให้กับผู้ถูกกล่าวหาไปและตรวจยึดรถยนต์คันที่ก่อเหตุไว้ได้ คณะกรรมการสอบสวนวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาที่อ้างว่าผู้กล่าวหามีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและจะนำตัวไปตรวจปัสสาวะ ผู้กล่าวหาได้วิงหลบหนีและทำธนบัตรตกที่รถของผู้ถูกกล่าวหา และอ้างว่ามีพยานในที่เกิดเหตุ แต่ไม่ได้นำมาให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบปากคำหรือแจ้งชื่อที่อยู่ของพยานให้ทราบแต่อย่างใด อ้างเพียงเกรงจะไม่สามารถได้รับความเป็นธรรม ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างเลื่อนลอยไม่น่าเชื่อถือ และไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาของผู้กล่าวหาและคณะกรรมการได้ คณะกรรมการสอบสวนจึงมีมติเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหา เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๑) และ (๒) เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ อีกทั้งตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการดังกล่าว ในบันทึกแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๗ (แบบ สว.๒) บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๘ (แบบ สว.๓) รวมทั้งบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ ได้กระทำโดยคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕

/การสอบปากคำ...

การสอบปากคำผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตาม กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗
 ข้อ ๔ และข้อ ๒๐ แล้ว และบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม (แบบ สว.๔) ผู้ฟ้องคดี
 ได้ลงลายมือชื่อรับรองว่าได้อ่านบันทึกดังกล่าวแล้วเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง โดยมีโต้แย้ง
 หรือคัดค้านในประเด็นดังกล่าวไว้แต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มีผู้กระทำผิดด้วยกันสองคน
 แต่คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนปากคำเบื้องต้นเพียงคนเดียวและไม่เคยเรียกมา
 สอบสวนในรูปแบบคณะกรรมการ รวมทั้งข้อกล่าวอ้างที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ปฏิบัติตาม
 ระเบียบแบบแผนที่มีอยู่ จึงไม่เป็นความจริง คณะกรรมการสอบสวนที่ได้ดำเนินการสอบสวน
 ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๖ และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า
 มีเรื่องทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องและมีการสั่งการจากผู้ใหญ่ให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี
 อย่างผิดขั้นตอนและผิดระเบียบกฎหมาย นั้น เป็นความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีเพียงฝ่ายเดียวและ
 เป็นการกล่าวอ้างที่เลื่อนลอย เนื่องจากการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีไม่ใช่เป็นเรื่องทางการเมือง
 แต่ผู้บังคับบัญชาและคณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผน
 ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มีการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้อง นั้น
 เป็นเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
 ความอาญาในเรื่องจับ ค้น สอบสวน หรือการควบคุม ซึ่งในการดำเนินคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือ
 จำเลยในคดีอาญาสามารถยกข้อต่อสู้ในเรื่องดังกล่าวได้อย่างเต็มที่ในชั้นพิจารณาของศาล
 ในส่วนของการดำเนินคดีอาญาพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงาน
 คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ขณะนี้อยู่ระหว่างพิจารณาของ
 คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบ
 ด้วยกฎหมายแล้ว และในส่วนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ได้พิจารณาจากพยานหลักฐานอย่างละเอียดรอบคอบแล้วรับฟัง ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำ
 ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้กำกับสถานี
 ตำรวจภูธรหัวหินได้มีบันทึกข้อความ ที่ ๐๐๒๒.๕๕(ส)/๔๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕
 เรื่อง รายงานเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องหาคดีอาญา ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานว่า เมื่อวันที่ ๑๔
 มกราคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๙.๐๕ นาฬิกา ได้มีนายเจมส์ ดิกซอน บาร์น สัญชาติออสเตรเลีย
 มาแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินว่ามีชายสองคนแสดงตน
 เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทราบภายหลัง คือ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล และผู้ฟ้องคดี ทำการ
 ตรวจค้นตัว กล่าวหาว่ามียาเสพติดไว้ในครอบครอง และกรรโชกทรัพย์ เมื่อเวลาประมาณ

/๐๔.๐๐ นาฬิกา...

๐๔.๐๐ นาฬิกา ที่บริเวณแยกพลาซ่าหัวหิน ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและไปขออำนาจศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ออกหมายจับเรียบร้อยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว เห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน มีเหตุสั่งให้พักราชการ หรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการไว้ก่อน ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๙๕ วรรคหนึ่งและวรรคห้า สำหรับการดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีนั้น คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการสอบสวน โดยเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และเริ่มทำการสอบสวนในวันดังกล่าว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้เรียกดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดี มาพบและแจ้งพร้อมอธิบายข้อกล่าวหาให้ทราบตามแบบ สว.๒ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งในวันเดียวกันผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา และได้รับมอบบันทึกดังกล่าวไว้ ๑ ฉบับ โดยปรากฏลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีในแบบ สว.๒ ดังกล่าว จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๑๘ ตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและได้รับมอบบันทึกดังกล่าวไว้ในวันเดียวกัน รวมทั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม ตามแบบ สว.๔ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ ตามลำดับ โดยผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำที่ไม่ประสงค์ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือจะยืนยันคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ เนื่องจากกำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม หากพร้อมแล้ว จะให้การในภายหลัง ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ่านบันทึกถ้อยคำแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงได้ลงลายมือชื่อต่อหน้าคณะกรรมการ และภายหลังจากนั้นก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้นำพยานหลักฐานใดมาให้คณะกรรมการสอบสวนหรือมาให้ถ้อยคำเพิ่มเติมแต่อย่างใด โดยขอยืนยันคำให้การเดิม นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบปากคำพยานของฝ่ายที่กล่าวหาหรือฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา และสอบสวนพยานที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ตามแบบ สว.๕

รวม ๑๑ ปาก อีกทั้งได้รวบรวมพยานหลักฐานอื่น รวมเป็นเอกสารทั้งสิ้นจำนวน ๑๗๗ แผ่น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้วได้จัดทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๖ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า พฤติการณ์ของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ อย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๑) และ (๖) เห็นควรลงโทษไล่อับดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๑๗/๖๐๕๑ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้สอบปากคำพันตำรวจโท ภูริต โดยขึ้นงาม ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีอาญาเพิ่มเติม ต่อมา ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕(๑๓)/๓๙๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๕ ส่งสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสั่งการต่อไป จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นว่าการดำเนินการสอบสวนได้กระทำโดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ได้ดำเนินการสอบสวน โดยได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงโต้แย้งข้อกล่าวหาและแสดงพยานหลักฐานเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการสอบสวนได้มีการใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานโดยมิชอบ และในการดำเนินการสอบสวนได้มีการแสวงหาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ได้มีการรับฟังพยานหลักฐานและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยละเอียด การดำเนินการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นไปตามขั้นตอนและวิธีการที่ชอบด้วยมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงนามโดยพลตำรวจตรี วิเชียร ดันติวิริยะ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในขณะนั้น แต่คำสั่งลงโทษไล่อับดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ลงนามโดยพลตำรวจตรี ธเนชฐ สุนทรสุข ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปัจจุบัน จึงเห็นได้ว่าคณะกรรมการดังกล่าวปล่อยให้ระยะเวลาเกือบสิ้นสุดและรีบเร่งสรุปสำนวนในตอนท้าย ทั้งที่ก่อนหน้านี้มีระยะเวลาดำเนินการมากพอ แต่กลับไม่ดำเนินการ นั้น ตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นตำแหน่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเมื่อมีการแต่งตั้งโยกย้าย ผู้มาดำรงตำแหน่งแทนก็มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ

/หรือ...

หรือดำเนินการใดๆ ต่อไปได้ อันเป็นอำนาจทางบริหารตามระเบียบของทางราชการตามปกติ
ขอกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า คำให้การของนายเจมส์ ผู้เสียหายสอดคล้องกับถ้อยคำของ
พันตำรวจโท ภูริต ทั้งนายเจมส์ซึ่งเป็นชาวต่างชาติก็ทราบดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดี
เป็นเจ้าของที่ตำรวจ หากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องจริงคงไม่กล้าจะแจ้งความดำเนินคดีกับ
เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นตำรวจ เพราะจะเป็นการแจ้งความเท็จ อีกทั้ง มีพยานหลักฐานจาก
ใบบันทึกรายการการถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ ประกอบกับนายเจมส์
สามารถชี้ตัวผู้กระทำความผิดจากรูปถ่ายในสำเนาทะเบียนราษฎรและจำทะเบียนรถและสีรถได้
จากพยานหลักฐานดังกล่าวจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่นายเจมส์ได้แจ้ง
ความกล่าวหาเรื่องทุจริตจริง กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเมื่อเป็นการชี้ตัวจากรูปถ่ายในทะเบียนราษฎร
และนายเจมส์จำทะเบียนรถไม่ได้ ทำให้พยานหลักฐานไม่ชัดเจนเพียงพอฟังว่าผู้ฟ้องคดีได้
กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา นั้น เห็นว่า นายเจมส์สามารถบอกทะเบียนเลขรถได้ว่าเป็น
เลข ๗๘๘ สีแดง เพียงแต่เพราะเป็นชาวต่างชาติตัวอักษรภาษาไทยจึงอ่านไม่ออก จึงไม่ใช่
กรณีที่ผู้กล่าวหาจำไม่ได้ ส่วนเรื่องการชี้ตัวนั้นแม้จะไม่ได้มีการชี้ตัวผู้ต้องหาในท้องชี้ตัว แต่กรณีนี้
ไม่ใช่เรื่องคดีอาญาที่ต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนปราศจากข้อสงสัย หากแต่เป็นเรื่องทางวินัยที่ขอให้
มีพยานหลักฐานน่าเชื่อได้ว่าได้กระทำความผิดวินัย ก็สามารถนำมารับฟังได้ อีกทั้ง การที่นายเจมส์
สามารถชี้ตัวผู้กระทำความผิดจากรูปถ่ายในทะเบียนราษฎรและเป็นการชี้ตัวในเวลาไม่นานหลังจาก
เกิดการกระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้โต้แย้งว่ามีการชี้ตัวในรูปถ่ายผิดตัวไม่ถูกต้อง
จึงสามารถนำเรื่องการชี้ตัวในรูปถ่ายมาประกอบกับพยานหลักฐานอื่น เพื่อพิจารณารับฟังว่า
น่าเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาได้ ลำพังเฉพาะแต่การอ่านตัวอักษรของ
ทะเบียนรถไม่ได้ เพราะเป็นภาษาไทยและการชี้ตัวจากรูปถ่ายในทะเบียนราษฎรไม่มีน้ำหนักเพียงพอ
ที่จะนำมาอ้างหักล้างเพื่อรับฟังข้อเท็จจริงว่าดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด
ตามที่นายเจมส์ได้แจ้งความร้องทุกข์ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา
เพราะว่าเงินของกลาง นายเจมส์ทำตกหล่นในรถยนต์โดยตนไม่ได้ขู่เชิญกรรโชกทรัพย์มานั้น
เห็นว่า เป็นการให้การที่ขัดกับพยานเอกสาร ซึ่งได้แก่ สำเนาใบบันทึกรายการ (สลิป)
การถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา เมื่อเวลา ๐๔.๕๐ - ๐๔.๕๑ นาฬิกา จึงหาใช่เป็น
เงินของนายเจมส์ที่ติดตัวมาแต่แรกไม่ อีกทั้ง หากเป็นการพบเงินที่ตกก็ชอบที่จะต้องรายงาน
และมอบเงินที่เก็บตกได้ให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ
เพื่อดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป ตรงกันข้ามจากถ้อยคำของ

/ดาบตำรวจ...

ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และของผู้ฟ้องคดีต่างให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่าได้มีการแบ่งเงินของกลางกัน โดยดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้แบ่งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ ซึ่งจากบันทึกการตรวจยึดของกลาง เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ก็สามารถตรวจยึดธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ ธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ จากผู้ฟ้องคดี และยึดธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ จากดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ประกอบกับจากถ้อยคำของร้อยตำรวจเอก อนันต์ญ์ สงวนสุด ที่ว่า พยานให้ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไปตรวจยึดเงินที่ได้จากนายเจมส์ไป ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงได้พาพยานกับพวกไปที่รถยนต์กระบะของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ที่ใช้อยู่ และเป็นรถยนต์ของคนร้ายที่พาไปยังสถานที่ต่างๆ และได้นำตัวนายเจมส์ไปกดเงินจริง และนำเอาธนบัตรของกลางมามอบให้กับพยาน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเงินของกลางเป็นเงินที่บังเอิญนายเจมส์ทำตกหล่นในรถยนต์ จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานต่างๆ หรือให้รับฟังเป็นประการอื่นได้ ดังนั้น จากพยานหลักฐานจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อแก่การรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับดาบตำรวจ ไวยวุฒิ กระทำการชู้เชิญกรรมโขกทรัพย์นายเจมส์จริง และมีการแบ่งปันเงินที่ได้จากนายเจมส์ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ฟ้องคดี อันถือได้ว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ พฤติกรรมและการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์อันมิควรได้และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว เห็นพ้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ไม่เป็นไปตาม กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไว้ก่อน เป็นการออกคำสั่งที่ฝ่าฝืนกฎหมายตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

/มาตรา ๘๖...

มาตรา ๘๖ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่มีหลักฐานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไว้ก่อน ออกโดยอาศัย หนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๕(ส)/๔๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ ของ พ.ต.อ. ดำรงค์ดี ทองงามตระกูล ซึ่งไม่ใช่คณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ อีกทั้ง คำสั่งทั้งสองดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่เป็นไปตาม หลักนิติธรรมและยุติธรรม จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นโมฆะตามพระราชบัญญัติ ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๖ มาตรา ๑๐๑ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ นอกจากนี้ เอกสารแบบ สว.๓ แบบ สว.๔ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายหลัง ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อโดยหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารทั่วไป ผู้ฟ้องคดีเป็นตาบตำรวจ ไม่มีความรู้ เกี่ยวกับการสอบสวนจึงไม่เข้าใจในการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาที่ทำให้มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดี โดยผู้บังคับบัญชาอาศัยช่องว่างในเรื่องความรู้หรือการสอบสวนของพนักงานสอบสวน จึงไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมและความยุติธรรม ซึ่งเอกสารต่างๆ ในการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพียงวันเดียวหรือระยะเวลาเดียวกัน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบ ส่วนกรณี ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยประเด็นการเบิกถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา โดยมีพยานหลักฐาน ใบบันทึกรายการถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ นั้น พยานหลักฐานการบันทึก รายการถอนเงินที่พนักงานสอบสวนอ้างว่าเป็นของนายเจมส์ ไม่มีข้อความใดปรากฏชัดว่าเป็น บัญชีเงินฝากของผู้ใด เจ้าของบัญชีเป็นผู้ใด บัญชีเลขที่ดังกล่าวเปิดบัญชีเมื่อไร เจ้าของบัญชี ที่แท้จริงเป็นผู้ใด นายเจมส์เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทย มาเป็นนักร้องไม่สามารถที่จะ เปิดบัญชีเงินฝากธนาคารในราชอาณาจักรไทยได้ อีกทั้ง นายเจมส์เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เพียงระยะเวลาไม่กี่วันจึงไม่น่าเชื่อว่าจะเปิดบัญชีเงินฝากในราชอาณาจักรไทย อีกทั้งพนักงานสอบสวน ไม่ได้สอบสวนเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดตามที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงพฤติกรรม การของนายเจมส์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงเป็นการกระทำที่เจ้าพนักงานสอบสวนเอื้อประโยชน์ ให้กับนายเจมส์ ส่วนการที่นายเจมส์สามารถชี้ตัวผู้กระทำผิดจากรูปถ่ายในสำเนาทะเบียนราษฎร ของผู้ฟ้องคดี นั้น การชี้ตัวผู้กระทำความผิดของนายเจมส์มีพิรุธน่าสงสัย เพราะผู้ฟ้องคดี ถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน พนักงานสอบสวนกลับไม่ให้นายเจมส์ชี้ตัวผู้ฟ้องคดี โดยตรง กลับนำตัวนายเจมส์ไปชี้สำเนาภาพถ่ายทะเบียนราษฎรแทน และอีกประการหนึ่ง ลายมือชื่อของนายเจมส์ตามเอกสารต่างๆ ที่ปรากฏในเอกสารต่างไม่เหมือนกันสามารถ

/มองเห็น...

มองเห็นได้ชัด ซึ่งพนักงานสอบสวนจัดทำขึ้นมาเพื่อจะให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบทางอาญา และให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยร้ายแรง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า หนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๕(ส)/๔๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ ของพันตำรวจเอก ดำรงค์ดี ทองงามตระกูล ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ในขณะที่เกิดเหตุ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล และผู้ฟ้องคดี ต้องหาคดีอาญาโดยศาลออกหมายจับตามหมายจับที่ จ.๖/๒๕๕๕ และหมายจับที่ จ.๗/๒๕๕๕ (ตามลำดับ) เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการรายงานแล้วเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัย จึงได้ออกคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไว้ก่อน นั้น กรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่ต้องตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสั่งพักราชการ และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓ และข้อ ๘ จึงออกคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไว้ก่อน คำสั่งดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนเอกสารบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อหาตามแบบ สว.๓ เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำผู้ถูกกล่าวหา ตามแบบ สว.๔ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ นั้น ประธานกรรมการสอบสวนรับทราบคำสั่ง แต่งตั้งกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ จึงแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ ๑๗ ตามแบบ สว.๒ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ ๑๘ ตามแบบ สว.๓ เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว.๔ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ โดยในบันทึกถ้อยคำผู้ถูกกล่าวหา ได้ลงลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ครบถ้วนและผู้ฟ้องคดีรับว่าเป็นลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี การสอบสวน ของคณะกรรมการเป็นการดำเนินการสอบสวนไปตามกฎ ก.ตร. ดังกล่าว ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดี อ้างว่าเอกสารแบบ สว.๓ และแบบ สว.๔ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายหลัง ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ โดยหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารทั่วไป ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการสอบสวน เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุน อีกทั้งผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ มียศดาบตำรวจ ย่อมมีความรู้กฎหมายพอสมควร การที่ลงลายมือชื่อในเอกสารซึ่งเป็นคำให้การของตน ย่อมต้อง ตรวจสอบแล้วว่าถูกต้องจึงลงลายมือชื่อ

/ส่วนกรณี...

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ในประเด็นใบบันทึกรายการถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า นายเจมส์ ดิกซอน บาร์น ไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินว่าถูกคนร้าย เป็นชายสองคน แสดงตนเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจ ทำการตรวจค้นตัว และกล่าวหาว่ามียาเสพติด ให้โทษไว้ในครอบครอง จากนั้น พวักชั้นรถกระบะและได้ขู่เชิญว่าจะดำเนินคดีแล้วเรียกเงินจาก นายเจมส์ นายเจมส์เกรงว่าจะถูกทำร้ายร่างกายจึงได้ถอนเงินสดจากตู้เอทีเอ็ม เป็นธนบัตร รัฐบาลไทย เมื่อเวลา ๐๔.๕๐ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเวลา ๐๔.๕๑ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท และมอบธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย จำนวน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ ให้แก่บุคคลทั้งสองดังกล่าว จึงได้รับการปล่อยตัวและสามารถจำดำเนิน รูปพรรณของคนร้ายได้ รวมทั้งยืนยันว่าคนร้ายทั้งสองเป็นบุคคลคนเดียวกับบุคคลในภาพ ทะเบียนราษฎรที่พนักงานสอบสวนให้ดู คือ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล และผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ยังจำหมายเลขทะเบียนรถยนต์ที่ใช้ในการก่อเหตุได้ ต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ได้ทำการตรวจยึดธนบัตรรัฐบาลไทยฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ และธนบัตร รัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ รถยนต์กระบะ ยี่ห้อฟอร์ด สีแดง ทะเบียน ลน ๗๘๘ กรุงเทพมหานคร ได้จากดาบตำรวจ ไวยวุฒิ โดยพบธนบัตรดังกล่าว เก็บอยู่ในรถยนต์ และทำการตรวจยึดธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ จากผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีนำเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจยึดที่บ้านพัก ซึ่งเก็บไว้ในเสื้อกันกระสุนที่ใส่ ขณะปฏิบัติหน้าที่สายตรวจ ส่วนใบบันทึกรายการถอนเงินของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เป็นบัญชีของผู้ใด บัญชีเลขที่ดังกล่าวเปิดเมื่อใด ไม่ใช่สาระสำคัญ ในคดี เนื่องจากเพียงใบบันทึกรายการถอนเงินจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ เมื่อเวลา ๐๔.๕๐ - ๐๔.๕๑ นาฬิกา แสดงให้เห็นได้แล้วว่านายเจมส์มีการถอนเงินจากตู้เอทีเอ็ม หาใช้เงินของนายเจมส์ที่ติดตัวมาแต่แรก สอดคล้องกับคำให้การของนายเจมส์ และผู้ฟ้องคดี ยังรับว่าเงินดังกล่าวอยู่ในความครอบครองของตน โดยอ้างว่านายเจมส์ทำตกหล่นในรถยนต์ ซึ่งคำให้การส่วนนี้ขัดกับใบบันทึกรายการถอนเงินดังกล่าว ดังนั้น ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดี ยกเป็นข้ออ้างว่า ใบบันทึกรายการถอนเงินของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เป็นบัญชีของผู้ใด บัญชีเลขที่ดังกล่าวเปิดเมื่อใด จึงไม่ใช่สาระสำคัญที่จะทำให้ ผลการวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าพนักงานสอบสวนไม่มีการสอบสวน เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดตามที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งให้ทราบนั้น ประเด็นนี้ ในขณะที่เกิดเหตุไม่พบยาเสพติด ให้โทษไว้ในครอบครอง ซึ่งตรงกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ว่าได้ตรวจค้นตัวนายเจมส์แล้ว ไม่พบสารเสพติด เพียงแต่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ กล่าวอ้างจะนำตัวนายเจมส์

/ไปตรวจหา...

ไปตรวจหาสารเสพติดเท่านั้น จึงไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอในการดำเนินการสอบสวนนายเจมส์ ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และถึงแม้ว่านายเจมส์จะเกี่ยวข้องกับยาเสพติดก็เป็นเรื่องทั่วไปว่ากัน ในความผิดของนายเจมส์ ไม่ใช่สาระสำคัญที่จะทำให้ผลการวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใด ส่วนเรื่องการชี้ตัวนั้น แม้จะไม่ได้มีการชี้ตัวผู้ต้องหาในห้องชี้ตัว แต่กรณีนี้ไม่ใช่คดีอาญาที่ต้องมี พยานหลักฐานปราศจากข้อสงสัย หากแต่เป็นเรื่องทางวินัยที่ขอให้พยานหลักฐานน่าเชื่อว่า ได้กระทำความผิดวินัย ก็สามารถนำมารับฟังได้ อีกทั้ง การที่นายเจมส์สามารถชี้ตัวผู้กระทำความผิด จากรูปถ่ายในทะเบียนราษฎร และเป็นการชี้ตัวในเวลาไม่นานหลังจากเกิดการกระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งว่ามีการชี้ตัวในรูปถ่ายผิดตัว จึงสามารถนำเรื่อง การชี้ตัวในรูปถ่ายทะเบียนราษฎร มาประกอบกับพยานหลักฐานอื่น เพื่อพิจารณารับฟัง น่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาได้ ในเรื่องและผู้ฟ้องคดีอ้างว่าลายมือชื่อนายเจมส์ ตามเอกสารต่างๆ เป็นลายมือชื่อที่ทำปลอมขึ้น นั้น ผู้ฟ้องคดีสามารถกล่าวอ้างได้ในชั้นคดีอาญา ดังนั้น คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุด พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟัง สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานป้องกันและปราบปราม สถานีตำรวจภูธรหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปฏิบัติหน้าที่ สายตรวจจรดจักรยานยนต์ มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เนื่องจากต้องหาคดีอาญาข้อหาร่วมกันเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และกรรโชกทรัพย์ โดยมีนายเจมส์ ดิกซอน บาร์น สัญชาติออสเตรเลีย แจ้งความร้องทุกข์ว่า ได้ถูกผู้ฟ้องคดีและ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล ทำการตรวจค้นตัวกล่าวหาว่ามียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง แล้วกรรโชกทรัพย์ ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้ทำการสอบสวนแล้ว จึงขอออกหมายจับผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตามหมายจับ ที่ ๖/๒๕๕๕ และหมายจับที่ จ. ๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ต่อมา ผู้กำกับการ

/สถานีตำรวจภูธร...

สถานีตำรวจภูธรหัวหินได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๕(ส)/๔๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ รายงานเรื่องดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีเหตุสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และในวันเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัย กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดี รับทราบทั้งสองคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และในวันเดียวกันผู้ฟ้องคดีได้มี หนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๕/- ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ รายงานตนเองคดีอาญาต่อผู้กำกับ การ สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ซึ่งผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๒๒.๕๕/๕๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานเหตุการณ์เกี่ยวกับข้าราชการตำรวจ ต้องหาคดีอาญา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อุทธรณ์ คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่อุทธรณ์คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ ต่อมาเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว จึงได้มี หนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕(๑๓)/๓๘๓๐ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ส่งรายงานการสอบสวน ตามแบบ สว.๖ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป โดยเสนอ ความเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มิควรได้ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แก่ทางราชการอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๑) และ (๖) เห็นควรไล่ออกผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๑๗/๖๐๕๑ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมโดยให้ สอบปากคำ พันตำรวจโท ภูริต โดยชื่นงาม ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีอาญา เพิ่มเติม ต่อมา ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕(๑๓)/๓๙๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๕ ส่งสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๑๓/๗๒๙๗ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ส่งสำนวนการสอบสวนให้คณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ พิจารณา และทำความเข้าใจ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นควรไล่ผู้ฟ้องคดี และดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยไม่มีเหตุอันควรปราณีลดหย่อนผ่อนโทษแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นฟ้องด้วย จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว อ.ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ แล้ว มีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจต้องถือและปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และจรรยาบรรณของตำรวจตามที่กำหนดในกฎ ก.ตร. และต้องรักษาวินัย ตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้โดยเคร่งครัด มาตรา ๗๙ บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่การกระทำความผิดต่อไปนี้ (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้... (๒) กระทำหรือละเว้นการกระทำใดๆ รวมทั้งการกระทำผิด ตามมาตรา ๗๘ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง... มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำความผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชา รับผิดชอบการสืบสวนข้อเท็จจริงหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้น กระทำความผิดวินัยหรือไม่ วรรคสอง บัญญัติว่า ในการสืบสวนข้อเท็จจริงให้แจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหา หรือถูกร้องเรียนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริงภายในเวลาที่กำหนด ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยให้ส่งยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควร กล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๘๕ หรือมาตรา ๘๖ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้

/มาตรา ๘๖...

มาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อข้าราชการตำรวจกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๘๙ หรือมาตรา ๙๐ แล้วแต่กรณีถ้าฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยให้สั่งยุติเรื่อง มาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลงโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔ กำหนดว่า ภายใต้บังคับข้อ ๒ กรณีที่ควรทำการสืบสวนข้อเท็จจริง ได้แก่ (๑) ผู้บังคับบัญชาที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าข้าราชการตำรวจในบังคับบัญชาผู้ใดกระทำผิดวินัย... ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อมีกรณีตามข้อ ๔ เกิดขึ้น ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ระดับสารวัตรหรือเทียบเท่าขึ้นไปหรือจเรตำรวจดำเนินการสืบสวนด้วยตนเอง หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหรือจะสั่งให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำการสืบสวนหรืออาจส่งประเด็นไปให้เจ้าพนักงานอื่นช่วยสืบสวนก็ได้ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหรือสั่งให้ผู้ใดดำเนินการสืบสวนเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปแล้ว ห้ามมิให้สั่งให้สืบสวนในเรื่องเดียวกันนั้นอีก

จากบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว ข้าราชการตำรวจจึงต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และจรรยาบรรณของตำรวจ และต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัด หากข้าราชการตำรวจปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี จรรยาบรรณของตำรวจ และนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลา ๑๙.๐๕ นาฬิกา นายเจมส์ ดิกซอน บาร์น สัญชาติออสเตรเลีย ได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโท ภูริต โดยชื่นงาม พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ว่าเมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา ขณะที่นายเจมส์เดินอยู่บริเวณแยกพลาซ่าหัวหิน ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มีชาย ๒ คน ลักษณะเหมือนตำรวจเข้ามาทำการตรวจค้นตัวนายเจมส์ โดยชายคนที่ ๑ อ้างว่าเป็นตำรวจ ได้จับตัวนายเจมส์ใส่กุญแจมือไขว้หลังแล้วค้นในกระเป๋ากางเกง จากนั้นชายทั้งสองคนได้พาตัวนายเจมส์ไปขึ้นรถยนต์กระบะสีแดง ๒ ประตู มีแคป หมายเลขทะเบียน จำได้เพียง ๗๘๘ ภาษาไทยอ่านไม่ออก ขับพาไปที่อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี และได้พุดจาข่มขู่ นายเจมส์ว่าจะต้องถูกจับกุมตัวดำเนินคดี หากไม่ยอมถูกจับกุมต้องจ่ายเงินให้แก่ชายทั้งสองคน และได้พานายเจมส์ไปถอนเงินที่ตู้เอทีเอ็ม นายเจมส์จึงได้ใช้บัตรถอนเงินสด จำนวน ๒ ครั้ง จากตู้เอทีเอ็ม เป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท มอบให้กับชายคนที่ ๒ ไป และชายคนที่ ๒ ได้ลงจากรถไป หลังจากนั้นชายคนที่ ๑ ได้ขับรถยนต์พานายเจมส์ กลับที่พักของนายเจมส์ที่คอนโดบ้านไข่มุก ถนนเพชรเกษม ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อมาถึงบริเวณบ้าน (ตรงข้ามโรงเรียนหัวหินวิทยาลัย) ถนนเพชรเกษม ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชายคนที่ ๑ ได้บอกกับนายเจมส์ว่า ยังไม่ได้เงิน และขอเงินจากนายเจมส์อีก นายเจมส์จึงลงไปกดเงินที่ตู้เอทีเอ็มริมถนนหน้าร้านแฟมิลีมาร์ท แต่ไม่สามารถเบิกเงินออกมาได้ นายเจมส์จึงเอาเงินสดออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท ให้กับชายคนที่ ๑ ไป หลังจากนั้น ชายคนที่ ๑ จะขับรถยนต์ไปส่งนายเจมส์ แต่นายเจมส์ปฏิเสธและขอเดินทางกลับเอง และได้มาแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ซึ่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรหัวหินได้รับคำร้องทุกข์ไว้เป็นคดีอาญาที่ ๓๗/๒๕๕๕ โดยนายเจมส์ได้นำบันทึก รายการถอนเงินของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด จำนวน ๒ ฉบับ ทำรายการในวันเกิดเหตุ เวลา ๐๔.๕๐ นาฬิกา จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเวลา ๐๔.๕๑ นาฬิกา จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มามอบให้ไว้เป็นหลักฐาน และเมื่อพนักงานสอบสวนได้นำภาพถ่ายในฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร มาให้นายเจมส์ดู นายเจมส์ได้แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่าชายคนที่ ๑ คือ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุดรพูล และชายคนที่ ๒ คือ ผู้ฟ้องคดี พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินจึงได้เรียกตัว ผู้ฟ้องคดีมาทำการสอบสวน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา ได้ปฏิบัติหน้าที่สายตรวจจรดจักรยานยนต์ไปตรวจสถานบริการทางลงหาด พบดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ซึ่งรู้จักกันและคุ้นเคยกันมาก่อนยืนอยู่บริเวณทางเข้าสถานบริการและ ได้แจ้งกับผู้ฟ้องคดีว่ากำลังปฏิบัติหน้าที่จับคนร้ายอยู่ และให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งแต่งเครื่องแบบอยู่ ออกไปจากบริเวณดังกล่าว หลังจากนั้นไม่นาน ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้เรียกผู้ฟ้องคดีและแจ้งว่า

/ได้ควบคุมตัว...

ได้ควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยได้แล้ว และให้ผู้ฟ้องคดีร่วมควบคุมตัวผู้ต้องหาขึ้นรถยนต์ส่วนตัวของ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ โดยแจ้งว่าจะพาไปที่ทำการของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เมื่อขึ้นรถแล้ว ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ขับรถไปตามที่ต่างๆ แล้วนำผู้ฟ้องคดีมาส่งบริเวณสถานที่จับกุมผู้ต้องสงสัย หลังจากนั้น ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และผู้ถูกจับกุมได้นั่งรถยนต์ไปด้วยกัน ต่อจากนั้นไม่นาน ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้กลับมาหาผู้ฟ้องคดี บริเวณสถานที่จับกุมอีกครั้งหนึ่งและได้มอบเงิน ที่ตรวจยึดเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาล ออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ ให้ผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ออก ปฏิบัติหน้าที่ต่อจนถึงเวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกาของวันเดียวกัน แล้วกลับไปพักผ่อนที่ห้องพัก และ ได้นำเงินที่ตรวจยึดได้ดังกล่าวเก็บไว้ในเสื้อกระเปาะกันกระสุนที่ใส่ขณะปฏิบัติหน้าที่สายตรวจ และ ต่อมาเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการตรวจยึดไปทำการ ตรวจยึดเงินดังกล่าวที่บ้านพักเลขที่ ๑๘/๖ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ของผู้ฟ้องคดี ส่วนดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ให้การว่า เป็นบุคคลที่แสดงตัวเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจ จับกุมนายเจมส์ผู้เสียหายจริง และได้รับเงินจำนวนหนึ่งมาจากผู้เสียหายจริง ก่อนที่จะปล่อยตัว ผู้เสียหายไป และต่อมาในเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้นำเจ้าหน้าที่ ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหินไปทำการตรวจยึดเงิน ประกอบด้วย ธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ ธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ ที่เก็บไว้ในรถยนต์กระบะ ยี่ห้อฟอร์ด สีแดง หมายเลขทะเบียน ลน ๗๘๘ กรุงเทพมหานคร เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวหินจึงได้ทำการตรวจยึดรถยนต์กระบะดังกล่าวไว้เป็น ของกลางในคดีอาญาด้วย

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงฟังเป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้แสดงตัวเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจเข้าทำการจับกุมตัวนายเจมส์ และได้มีการรับเงินจากนายเจมส์ ผู้เสียหายจริง กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการข่มขู่ กระชอกทรัพย์ ดังกล่าว ตามที่นายเจมส์แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน จริงหรือไม่ เห็นว่า โดยที่ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้รับฟังได้ตามคำให้การของผู้ฟ้องคดี ซึ่งให้การ ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ในชั้นการตรวจยึดของกลาง เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา ได้ปฏิบัติ หน้าที่สายตรวจจรดจักรยานยนต์ไปตรวจสถานบริการบริเวณทางลงหาด พบดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ยืนอยู่บริเวณทางเข้าสถานบริการและได้แจ้งกับผู้ฟ้องคดีว่ากำลังปฏิบัติหน้าที่จับคนร้าย หลังจากนั้น ได้ให้ผู้ฟ้องคดีร่วมควบคุมตัวผู้ต้องหาขึ้นรถยนต์ส่วนตัวของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ แล้วขับรถไปตามที่ต่าง ๆ แล้วนำผู้ฟ้องคดีมาส่งบริเวณสถานที่จับกุมผู้ต้องสงสัย หลังจากนั้น ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ กับผู้ถูกจับกุมได้นั่งรถไปด้วยกันและต่อมาดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้กลับมาหา

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีบริเวณสถานที่จับกุมอีกครั้ง โดยได้มอบเงินที่ตรวจยึดเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ ให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งสอดคล้องกับวันเวลาเกิดเหตุตามที่นายเจมส์ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ว่าเมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้เข้าทำการตรวจค้นตัวนายเจมส์และข่มขู่นายเจมส์ว่าจะจับกุมดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด หากไม่ยอมถูกจับกุมต้องจ่ายเงิน และได้พานายเจมส์ไปถอนเงินที่ตู้เอทีเอ็ม นายเจมส์จึงได้ใช้บัตรถอนเงินสดจำนวน ๒ ครั้ง จากตู้เอทีเอ็มเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท มอบให้กับผู้ฟ้องคดีไป และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ลงจากรถไปแล้ว ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ข่มขู่ขอเงินจากนายเจมส์อีก นายเจมส์จึงได้เอาเงินสกุลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท มอบให้ผู้ฟ้องคดีไป โดยนายเจมส์ได้นำหลักฐานใบบันทึกการถอนเงินของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด จำนวน ๒ ฉบับ ซึ่งทำรายการในวันเกิดเหตุขณะที่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจไวยวุฒิ ทำการจับกุมตัวนายเจมส์ เวลา ๐๔.๕๐ นาฬิกา จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเวลา ๐๔.๕๑ นาฬิกา จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มามอบให้เป็นหลักฐาน กรณีจึงฟังได้ว่าในขณะที่ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ทำการจับกุมตัวนายเจมส์เมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา หลังจากนั้น ได้มีการพานายเจมส์ไปถอนเงินจากตู้เอทีเอ็มจริง อีกทั้งข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ยังรับฟังได้ด้วยว่าเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่ง ตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบและได้มีการบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ (แบบ สว. ๔) ไว้ในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แค่ว่าไม่ประสงค์จะให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือแต่อย่างใด เนื่องจากกำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม โดยผู้ฟ้องคดีเพิ่งให้ถ้อยคำเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ ว่าในวันที่เกิดเหตุผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่สายตรวจขับซึ่งรถจักรยานยนต์ผ่านบริเวณแยกพลาซ่ามีคนเรียกผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงขับรถเข้าไปใกล้ จึงเห็นดาบตำรวจ ไวยวุฒิ อุตรพูล ซึ่งทราบว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน สังกัดกองกำกับการสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับชาวต่างชาติคนหนึ่งซึ่งทราบชื่อภายหลังว่า นายเจมส์ ดิกซอน บาร์น ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีช่วยตรวจค้นตัวนายเจมส์ เนื่องจากรับแจ้งจากสายลับว่านายเจมส์มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ระหว่างตรวจค้นตัวไม่พบสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด มีเพียงกระเป๋าเงิน

/พร้อม...

พร้อมเอกสารส่วนตัว ธนบัตรรัฐบาลไทยกับธนบัตรของต่างประเทศจำนวนหนึ่ง ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ให้ชาวต่างชาติคนดังกล่าวเก็บสิ่งของไว้ และแจ้งว่าจะนำตัวไปตรวจสารเสพติด ที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน โดยให้ผู้ฟ้องคดีช่วยควบคุมตัวไปขึ้นรถของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เมื่อผู้ฟ้องคดีส่งชาวต่างชาติคนดังกล่าวขึ้นรถของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเดินมา ที่รถจักรยานยนต์ เห็นดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ขับรถออกไปตามถนนสุขเวช ผู้ฟ้องคดีจึงขึ้นรถแล้ว ขับมาที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ผู้ฟ้องคดีได้จอดรถที่หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหินสักพักจนมืดสังเกต ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้มาที่หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหินและแจ้งว่า นายเจมส์ได้เปิดประตูรถ แล้ววิ่งหลบหนีไป ให้ผู้ฟ้องคดีช่วยติดตามตัว จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ขับรถวนหาตามตรอกซอย ที่คาดว่านายเจมส์จะหลบหนีไป แต่ก็หาตัวก็ยังไม่พบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ขับรถวนกลับมายังจุดที่พบ นายเจมส์ครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีได้จอดรถสังเกตอยู่บริเวณดังกล่าว ขณะนั้น ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ขับรถมาที่จุดดังกล่าวเช่นกัน แล้วจอดรถลงมาคุยกับผู้ฟ้องคดี ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เดินไปที่รถยนต์ของตนเองแล้ว เปิดประตูรถฝั่งคนนั่ง แล้วตะโกนบอกผู้ฟ้องคดีว่ามีธนบัตรตกอยู่ที่ พื้นรองเท้ารถยนต์ฝั่งคนนั่ง ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้เก็บและเอาออกมาตรวจสอบดู ปรากฏว่าเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๒๕ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๒๔ ฉบับ แล้วบอกว่าสงสัยน่าจะเป็นของนายเจมส์ อาจจะทำตก ตอนเปิดประตูวิ่งหลบหนีไป ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้บอกผู้ฟ้องคดีว่าจะเก็บเงินดังกล่าวไว้ก่อน และจะปรึกษาผู้บังคับบัญชาว่าจะให้ดำเนินการอย่างไรต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดีกลัวว่าดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จะเก็บไว้แล้วไม่ดำเนินการ และเป็นตำรวจคนละหน่วยงานกัน ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงมอบเงินจำนวนหนึ่งให้ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาไว้ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ให้ธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และ ธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ ให้ผู้ฟ้องคดีเก็บไว้และบอกว่าหากผู้บังคับบัญชาสั่งการจะให้ดำเนินการอย่างไร ต่อไปแล้วจะแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเอาเงินจำนวนดังกล่าวมาให้โดยเร็ว จากนั้นก็แยกย้ายกันไป พักผ่อน ผู้ฟ้องคดีได้เก็บเงินจำนวนดังกล่าวไว้ที่กระเปาะเสื้อสะท้อนแสง จากนั้นได้กลับไป ที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน เพื่อรับสืบทำรวจโท สรวุฒิ ออกตรวจต่อไป จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๗.๔๕ นาฬิกา จึงได้กลับมาที่สถานีตำรวจภูธรหัวหินอีกครั้งเพื่อตรวจสำนวน จากนั้นก็ได้กลับบ้านไปหลับพักผ่อน ต่อมาเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ของวันเดียวกัน ผู้บังคับบัญชาได้ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีมาพบพันตำรวจเอก ดำรงค์ศักดิ์ ทองงามตระกูล ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธร หัวหินที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน ผู้ฟ้องคดีจึงได้เดินทางมาพบพันตำรวจเอก ดำรงค์ศักดิ์ ได้สอบถามผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้เล่าให้ฟัง แต่ผู้บังคับบัญชาไม่ฟัง ผู้ฟ้องคดีจึงได้แสดงความบริสุทธิ์ใจ โดยนำเจ้าหน้าที่ตำรวจไปที่บ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อตรวจยึด เงินที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเก็บรักษาไว้ ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าว ก็อยู่ที่เดิมผู้ฟ้องคดีได้ไม่เอาไปไหน

/จากนั้น...

จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงยึดเงินจำนวนดังกล่าวไว้เป็นของกลาง ต่อมาศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ออกหมายจับผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวผู้ฟ้องคดีนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งเหตุการณดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชา หรือสืบทำรวจโท สรวุฒิ ทราบ เพราะผู้ฟ้องคดีเห็นว่านายเจมส์เป็นเพียงผู้ต้องสงสัย และการปฏิบัติครั้งนี้ก็ไม่มีเหตุรุนแรงอะไร ส่วนเรื่องเงิน ผู้ฟ้องคดีคิดว่ายังไงก็ต้องส่งให้ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ นำไปดำเนินการอยู่แล้ว จึงไม่ได้แจ้งให้ใครทราบ และในวันเดียวกันดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ก็ได้เข้าไปให้ถ้อยคำเพิ่มเติม ต่อคณะกรรมการสอบสวนเช่นกันว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากสายลับว่าจะมีการ ซ้อขายยาเสพติด ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ พร้อมด้วยสายลับจึงขับรถยนต์ส่วนตัวยี่ห้อฟอร์ด สีแดง หมายเลขทะเบียน สท ๗๘๘ กรุงเทพมหานคร ไปจอดรออยู่บริเวณแยกปลาซ่า หลังจากนั้น สังเกตเห็นว่ามีชายไทยขับซีรจจักรยานยนต์ไม่ดับเครื่องรออยู่และมีชายชาวต่างชาติ ขับซีรจจักรยานยนต์มาประกบ มีการพูดคุยและแลกเปลี่ยนสิ่งของกันโดยชายชาวต่างชาติ ได้ขับซีรจจักรยานยนต์ออกไป ต่อมา พบชายชาวต่างชาติอีกคนหนึ่งเดินมาอย่างเร่งรีบ พร้อมกับโทรศัพท์ ได้เดินไปทางชายไทยที่จอดรอจักรยานยนต์อยู่ซึ่งสายลับแจ้งว่าเป็น คนที่มาขอซื้อยาเสพติด ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เห็นคนทั้งสองพูดคุยกันสักพักจึงเดินเข้าไป ถามว่าทำอะไรกัน ชายไทยคนดังกล่าวได้ขับซีรจจักรยานยนต์หนีไปทันที ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ พยายามจะจับตัวไว้แต่ไม่ทัน ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงเรียกชายชาวต่างชาติมาตรวจสอบ ซึ่งทราบ ต่อมาว่าชื่อนายเจมส์ ดิกซอน บาร์น จึงได้แสดงตนว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยแสดงบัตร ที่ห้อยคอและตรวจค้นตัวนายเจมส์ ขณะเดียวกันนั้นผู้ฟ้องคดีได้ขับซีรจจักรยานยนต์ผ่านมา บริเวณดังกล่าวพอดี ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงขอให้ช่วยตรวจค้นตัวนายเจมส์ด้วย ผลการตรวจค้นตัว นายเจมส์ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย พบเพียงธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท และ เงินต่างชาติอีกจำนวนหนึ่ง จึงให้นายเจมส์เก็บไว้และจะนำตัวนายเจมส์ไปตรวจหาสารเสพติด ที่สถานีตำรวจภูธรหัวหิน โดยนายเจมส์ขึ้นรถไปกับดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ส่วนผู้ฟ้องคดี ขับซีรจจักรยานยนต์ตามไป นัดพบกันที่หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหิน เมื่อดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ขับรถยนต์มาถึงจุดตัดถนนเพชรเกษมได้ชะลอรถเพื่อจะเลี้ยวขวา นายเจมส์ได้เปิดประตูรถออก แล้ววิ่งหนีไป ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงไปพบผู้ฟ้องคดีที่หน้าสถานีตำรวจภูธรหัวหินตามนัดแล้ว แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า นายเจมส์ได้หลบหนีไปแล้วและได้แยกย้ายกันติดตามตัวนายเจมส์ แต่ไม่พบ ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงกลับมาพบผู้ฟ้องคดีที่แยกปลาซ่าอีกครั้งหนึ่งได้พูดคุยกันและ เปิดประตูรถยนต์ส่วนตัวของดาบตำรวจ ไวยวุฒิ พบว่า มีธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๒๕ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๒๔ ฉบับ ตกอยู่ที่พื้นรองเท้ารถยนต์ฝั่งคนนั่ง ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงบอกกับผู้ฟ้องคดีว่าจะเก็บเงินไว้ก่อน และจะปรึกษาผู้บังคับบัญชาว่าจะดำเนินการต่อไปอย่างไร แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไว้ใจเนื่องจาก

/เป็นตำรวจ...

เป็นตำรวจคนละหน่วยกันจึงให้แบ่งเงินกันเก็บไว้คนละส่วน ดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงได้มอบ
 ธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย
 ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ ให้กับผู้ฟ้องคดีไป ส่วนที่เหลือได้เก็บไว้ในรถยนต์ส่วนตัว
 หลังจากนั้น เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปสถานีตำรวจภูธรหัวหิน
 เพื่อประสานงานเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ทราบว่ามีชาวต่างชาติได้มาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน
 ให้ดำเนินคดีผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ซึ่งชุดสืบสวนของสถานีตำรวจภูธรหัวหิน
 ได้มาเชิญตัวดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไปพบและสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งดาบตำรวจ ไวยวุฒิ
 ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังและนำเจ้าหน้าที่ตำรวจไปเอาเงินที่เก็บไว้ในรถยนต์เป็นธนบัตร
 รัฐบาลไทยฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ
 ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ ตรวจยึดไว้เป็นของกลาง ซึ่งทำให้การเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๑๙
 เมษายน ๒๕๕๕ ของผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ดังกล่าว เป็นการภายหลัง
 เกิดเหตุเป็นเวลานานถึง ๓ เดือนเศษ ผู้ฟ้องคดีจึงมีเวลาหรือโอกาสเตรียมตัวคิดหาเหตุผล
 เพื่อให้ตนเองพ้นผิด อีกทั้งหากเป็นจริงตามข้อกล่าวอ้างดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีก็ย่อมชอบที่จะต้อง
 รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบเพื่อจัดการกับเงินที่อ้างว่าเก็บได้ดังกล่าวว่าจะดำเนินการต่อไป
 อย่างไร แต่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ก็ไม่ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ทั้งที่อยู่ในวิสัย
 ที่สามารถกระทำได้ แต่กลับนำเงินดังกล่าวมาแบ่งกัน ซึ่งหากไม่มีผู้เสียหายมาแจ้งความร้องทุกข์
 ดำเนินคดีในเรื่องนี้ เงินดังกล่าวก็จะตกไปอยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ
 โดยไม่มีผู้ใดทราบ นอกจากนี้ หากเป็นจริงตามข้อกล่าวอ้างดังกล่าว โดยปกติวิสัยของวิญญาณ
 โดยทั่วไปก็ย่อมชอบที่จะต้องแจ้งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินในคดีอาญาทราบ
 โดยทันทีเพื่อให้ตนเองพ้นผิดแล้ว และย่อมชอบที่ต้องให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อคณะกรรมการ
 สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยทันทีในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แล้ว กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดี
 และดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้กระทำการข่มขู่ ครอบงำหรือขู่ข่มขู่ ดังกล่าว ตามที่นายเจมส์แจ้งความ
 ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน และถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานปฏิบัติ
 หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้
 และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ
 อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ใบบันทึกรายการเบิกถอนเงินสดของธนาคารกรุงศรีอยุธยา
 ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งพนักงานสอบสวนอ้างว่าเป็นของนายเจมส์ ไม่ได้มีข้อความระบุว่า
 เป็นของผู้ใด ผู้ใดเป็นเจ้าของบัญชี นายเจมส์เข้ามาในประเทศไทยเพื่อแสดงการร้องเพลง
 จึงไม่สามารถเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารในประเทศไทยได้ นายเจมส์เดินทางเข้ามาในประเทศไทย
 เป็นเวลาเพียงไม่กี่วัน จึงไม่น่าเชื่อว่าจะเปิดบัญชีเงินฝากในประเทศไทย นั้นเห็นว่า เมื่อพิจารณา

/บันทึก...

บันทึกคำให้การของนายเจมส์ ในชั้นแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร หัวหินเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายเจมส์ได้แจ้งความร้องทุกข์ว่า ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ร่วมกันตรวจค้นตัวและอ้างว่าพบยาเสพติด จากนั้นได้ข่มขู่ว่า หากไม่ยอมถูกจับกุมต้องให้เงินแก่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จนได้เงินจากนายเจมส์ เป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท และธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ รวมจำนวน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท โดยนายเจมส์มีใบบันทึกรายการถอนเงินสดของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำนวน ๒ ฉบับ ซึ่งทำรายการในวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๕ เวลา ๐๔.๕๐ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเวลา ๐๔.๕๑ นาฬิกา ถอนเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มาแสดงต่อพนักงานสอบสวน เพื่อเป็นพยานหลักฐานด้วย ซึ่งจากหลักฐานใบบันทึกรายการเบิกถอนเงินสดดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า นายเจมส์ได้ถอนเงินจากตู้ ATM ธนาคารกรุงศรีอยุธยาในวันเกิดเหตุจริง และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏในเวลาต่อมาว่า เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถติดตามตรวจยึด ธนบัตรของกลางที่นายเจมส์ยืนยันว่าเป็นของตนเองที่ให้กับผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ไป ซึ่งเป็นธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๕ ฉบับ ธนบัตรออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๑๖ ฉบับ และรถยนต์กระบะ ยี่ห้อฟอร์ด สีแดง หมายเลข ทะเบียน ลน ๗๘๘ กรุงเทพมหานคร จากดาบตำรวจ ไวยวุฒิ และตรวจยึดธนบัตรรัฐบาลไทย ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ฉบับ ธนบัตรรัฐบาลออสเตรเลีย ฉบับละ ๕๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘ ฉบับ จากผู้ฟ้องคดี จึงน่าเชื่อว่า เงินของกลางดังกล่าวเป็นของนายเจมส์ เพราะของกลางที่ตรวจยึดได้จากผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ คือ ธนบัตรรัฐบาลไทยและธนบัตร รัฐบาลออสเตรเลียสอดคล้องกับที่นายเจมส์ให้การไว้ แม้ในใบบันทึกรายการเบิกถอนเงินสด ดังกล่าวจะไม่ระบุว่า เป็นบัญชีของผู้ใดก็ไม่เป็นสาระสำคัญอันเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การชี้ตัวผู้กระทำความผิดของนายเจมส์ที่ชี้จากรูปถ่าย ในสำเนาทะเบียนราษฎรของผู้ฟ้องคดี มีพิรุธน่าสงสัย เพราะผู้ฟ้องคดีถูกควบคุมตัวอยู่ที่ สถานีตำรวจภูธรหัวหิน เหตุใดพนักงานสอบสวนจึงไม่ให้นายเจมส์ชี้ตัวผู้ฟ้องคดีโดยตรง นั้น เห็นว่า การชี้ตัวผู้กระทำความผิดเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานอย่างหนึ่งของพนักงานสอบสวน ในคดีอาญา เพื่อประกอบการพิจารณาทำความเห็นในคดีส่วนอาญาเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิด มาลงโทษ ส่วนคดีนี้เป็นการดำเนินการพิจารณาทางวินัย แม้ว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงจะได้นำการชี้ตัวผู้ฟ้องคดีของนายเจมส์มาประกอบการพิจารณาทำความเห็นทางวินัย กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาด้วยก็ตาม แต่ก็เป็นการนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่น ว่ามีเหตุเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา หรือไม่ ประการใด เท่านั้น

/เมื่อพยานหลักฐาน...

เมื่อพยานหลักฐานในคดีนี้ไม่ว่าจะเป็นใบบันทึกการเบิกถอนเงินสดของธนาคารกรุงศรีอยุธยา ธนบัตรของกลางที่ตรวจยึดได้จากผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ รวมทั้งคำให้การของ พันตำรวจโท ภูริต พนักงานสอบสวนผู้รับเรื่องร้องทุกข์จากนายเจมส์ และคำให้การของ นายเจมส์ สามารถรับฟังและทำให้เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง จึงสามารถรับฟังการชี้ตัวของนายเจมส์ดังกล่าวมาประกอบพยานหลักฐานอื่นๆ ดังกล่าวได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ลายมือชื่อของนายเจมส์ ในเอกสารต่างๆ เป็นลายมือชื่อปลอม นั้น เห็นว่า ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๐๑ วรรคสอง บัญญัติว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์นั้น ผู้อุทธรณ์จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น แต่ถ้าปัญหาข้อใดเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ผู้อุทธรณ์จะยกปัญหาข้อนั้นขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์หรือในชั้นอุทธรณ์ก็ได้ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยกประเด็นนี้ขึ้นกล่าวอ้างในคำฟ้องเพื่อให้ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วในศาลปกครองชั้นต้น และมีใช่เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจหยิบยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดได้

คดีนี้ข้อเท็จจริงในชั้นการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ รับฟังได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ทราบ พร้อมแจ้งด้วยว่าในการสอบสวนนี้ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย และได้มีการบันทึกถ้อยคำผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ (แบบ สว. ๔) ไว้ในวันเดียวกัน แต่ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแต่เพียงว่าไม่ประสงค์จะให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือแต่อย่างใด เนื่องจากกำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม และต่อมาเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รวบรวมพยานหลักฐาน

/และสอบ...

และสอบปากคำพยาน จำนวน ๑๑ ปาก แล้วได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่รวบรวมได้ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี และดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ทราบ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรง เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ แก่ข้อกล่าวหาดังกล่าว กรณีจึงเป็นการให้โอกาส ผู้ฟ้องคดีได้ต่อสู้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่แล้ว และโดยที่กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ หมวด ๓ วิธีการสอบสวน ไม่ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนต้องสอบปากคำผู้กล่าวหาในคดีอาญาไว้ในฐานะผู้กล่าวหาว่า มีการกระทำผิดวินัยในการดำเนินการทางวินัยด้วยแต่อย่างใด และไม่ได้ห้ามคณะกรรมการสอบสวน รับฟังพยานหลักฐานในทางคดีอาญามาประกอบการพิจารณาในทางวินัย ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริง รับฟังได้ว่า ภายหลังเกิดเหตุ นายเจมส์ ดิกซอน บาร์น ได้เดินทางกลับออกนอกประเทศไทยแล้ว และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ทำการสอบปากคำพันตำรวจโท ภูริต โดยขึ้นนาม พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหิน ในคดีอาญา ผู้รับคำร้องทุกข์ของนายเจมส์ ไว้แทน โดยมีได้ทำการสอบปากคำนายเจมส์โดยตรง เนื่องจากเป็นการพ้นวิสัยที่จะกระทำได้ จึงมิได้เป็นการ ดำเนินการไปโดยมิชอบด้วยระเบียบกฎหมายแต่อย่างใด อีกทั้งปรากฏในบันทึกถ้อยคำของ ผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ ว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ทำการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ โดยมีพันตำรวจโท ธนเดช ต้นดีอาภา ประธานกรรมการสอบสวน และพันตำรวจโท สนั่น ศิริมงคล กรรมการสอบสวน จำนวน ๒ ใน ๔ ของกรรมการสอบสวนตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เป็นผู้ทำการสอบสวน การสอบปากคำผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ จึงเป็นการดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เอกสารบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว.๔ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายหลัง ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ โดยหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารทั่วไป นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งว่า ลายมือชื่อที่ปรากฏ ในเอกสารบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว.๔ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ มิใช่ลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี เมื่อปรากฏว่าการลงลายมือชื่อดังกล่าว เป็นการลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อคณะกรรมการสอบสวน หากผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นวิญญูชน ไม่ทราบว่าเป็นเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารใดหรือเห็นว่าเอกสารดังกล่าวไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบ

/ที่จะ...

ที่จะโต้แย้งคัดค้านในขณะนั้นหรือปฏิเสธที่จะลงลายมือชื่อของตนท้ายเอกสารการสอบสวนดังกล่าวได้ แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้โต้แย้งคัดค้านหรือปฏิเสธที่จะลงลายมือชื่อในบันทึกดังกล่าวแต่อย่างใด อีกทั้ง เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการบังคับ ชูเชิญ ทำร้ายร่างกาย หรือทำด้วยประการใดๆ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ กรณีจึงต้องฟังว่าการลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าวเป็นการลงลายมือชื่อด้วยความยินยอมและสมัครใจของผู้ฟ้องคดีเอง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ไม่เป็นไปตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ถูกร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินว่า ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ ไวยวุฒิ ได้กระทำความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ อันเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหัวหินได้ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและไปขออำนาจศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ออกหมายจับเรียบร้อยแล้ว และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๒.๕๕/- ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ รายงานตนต่อคดีอาญาต่อผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรหัวหิน จึงถือว่าเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และถือว่ามีมูลเพียงพอที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นเหตุที่จะออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานร่วมกันเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และกรรโชก จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖ ของกฎ ก.ตร.ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ และเมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า การดำเนินการทางวินัยกรณีของผู้ฟ้องคดีตามข้อพิพาทในคดีนี้เป็นการดำเนินการตามรูปแบบขั้นตอนที่เป็นสาระสำคัญและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

/ส่วนกรณี...

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างในคำอุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคำสั่งที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่ นั้น เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน เป็นคำสั่งทางปกครองที่แยกต่างหากจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การวินิจฉัยว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงไม่มีผลถึงคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องขอให้ศาลเพิกถอน ดังนั้น การวินิจฉัยว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงไม่มีผลให้คำวินิจฉัยของศาลเปลี่ยนแปลงไป ศาลไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

ประเด็นที่สอง คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การใช้สิทธิอุทธรณ์กรณีถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการให้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.ตร. ข้อ ๑๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาจากสำนวนการสืบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น ตามมาตรา ๘๔ และสำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ และมาตรา ๑๐๑... ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้สั่งยกอุทธรณ์... ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีนี้ที่อุทธรณ์ต่อ ก.ตร. ให้นำข้อ ๑๖ ข้อ ๑๗ และข้อ ๑๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งตำรวจจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ ๔๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อาศัยอำนาจตามข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๖ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง (๑) ประกอบข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณา

/อุทธรณ์...

อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

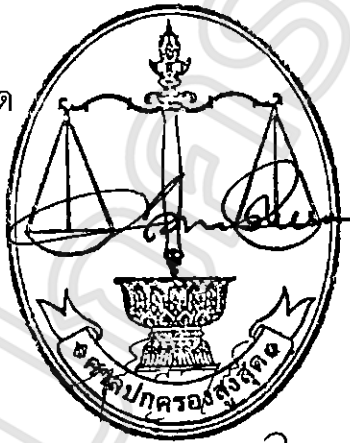
การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยพิพากษายืน

นายภีรตัน เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

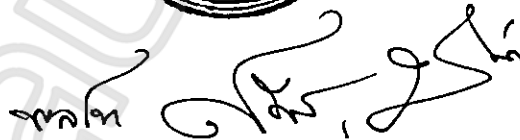
นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

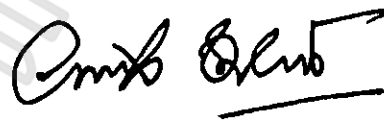

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวชิระ ขอบแต่ง

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๖๗/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่
อบ.๓๘๗/๒๕๖๒ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายอนุพงศ์ สุขเกษม ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก
นายอนุพงศ์ สุขเกษม พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด